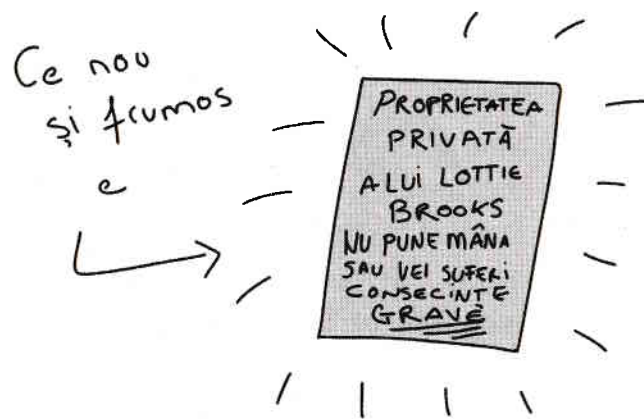

VINERI, 21 IANUARIE

M-am întors! Scuze că a durat **AȘA** de mult, dar în sfârșit mi-am cumpărat un jurnal nou și abia aștept să-ți povestesc totul despre aventurile mele captivante... sau mai degrabă *jenante*, dacă e să fim complet sinceri, ceea ce e chestia noastră, nu?

(Încă nu m-am decis care vor fi consecințele, dar, crede-mă - vorbesc cu tine, Toby -, nu vrei să afli!)

În fine, ți-a fost dor de mine?

Nu?!

Aha, cam nepoliticos!

Glumeam.

Păi, cred că abia a trecut o săptămână, dar parcă a trecut mai mult, **dacă-nțelegi ce zic**, pentru că s-au întâmplat **O GRĂMADĂ** de chestii de când nu ne-am mai „văzut”. Ce zici de o listă practică să te pun la curent, hm?

OK, hai să-ncepem. Chestii care s-au întâmplat săptămâna trecută:

- * Mama e încă în spital, dar în sfârșit vine acasă mâine. Am fost s-o vizităm pe noua mea surioară, Davina – adică **BELLA** (să nu greșesc!) –, de câteva ori și e trèș drăguță! Mă rog, nu face ea prea multe încă, dar presupun că trebuie să-i dăm niște timp, având în vedere că are doar zece zile.
- * E **AȘA** de minunat că Molly s-a întors din Australia – ne-am văzut

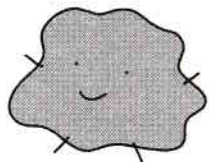
aproape în fiecare zi și e fix ca-n vremurile bune!

- * Amber și Poppy nu prea mi-au ieșit în cale. Pfui.
- * Încă îmi place puțin de Daniel. Gen, puținel de tot. Aproape *deloc*, sincer.
- * Bineînțeles că nu petrec o grămadă de timp stând la birou și visând cu ochii deschiși la el, în timp ce-mi curg balele pe jurnal.

- * Of, pe cine-ncerc eu să păcălesc?
Chiar îmi place **MULT** de el. Dar şşşş, să nu spui nimănu, OK?
- * Ah, iar acum **CHIAR** am bălit pe pagină! Oare dacă-i desenez băluţei o faţă o să arate mai puţin scârbos?!

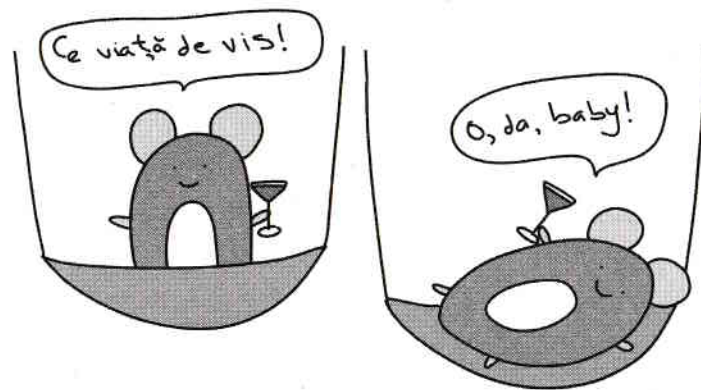
Bună, sunt o băluţă
cu nume
Nigel!

Uf, scuze, sunt
foarte scârbos!

- * De ce tot trăncănesc atâta?! Acuma te puneam la curent cu ce s-a mai întâmplat în viaţa mea şi imediat îţi dau înainte despre Nigel Băluţă. Despre ce vorbeam până la urmă?
- * A, da... Daniel cel de Vis! (E aşaaaa de drăguţ.)
- * S-ar putea să am nevoie ca din când în când să ţipi la mine „**REVINO-ŢI, LOTTIE!**” dacă încep să vorbesc prea mult despre el – promiţi? O să mă fac c-ai zis „da” – mulţumesc.

- * Hm. Ce-ar mai fi? Hamsterii sunt la fel de **DRĂGUŢI CA-NTOTDEAUNA**. Pun pariu că ţi-a fost mai dor de ei decât de mine, aşa-i? Sunt extra încântaţi acum pentru că le-am luat hamace noi pentru cuşcă...

P.S.: Hamsterii merită în mod clar să ducă o viaţă de vis pentru că speranţa lor de viaţă e în medie între doi şi trei ani, ceea ce mi se pare incredibil de nedrept. Dar şşşşşş, nu le spune asta lui Rotopuf al III-lea şi Profesorului Chiţcăianu, pentru că nu vreau să se întristeze.

P.P.S.: I-am desenat cu cocteiluri pentru că mi s-a părut amuzant, dar, ca să ne-nţelegem, hamsterii **NU** beau alcool. Dacă te-apuci să le pui gin tonic

În sticluța de apă, presimt că s-ar putea să trăiască MULT MAI PUȚIN de doi sau trei ani. În plus, părinții tăi s-ar putea să fie foarte supărați că le-ai furat ginul prețios. Ai fost avertizat!

SĂMBĂTĂ, 22 IANUARIE

9:45

Azi vine mama acasă! Abia aștept. Adică la început a fost destul de distractiv să nu-l avem decât pe tata ca părinte, pentru că era mult mai relaxat în legătură cu anumite chestii, cum ar fi pusul hainelor murdare în coșul de rufe, făcutul patului, temele și (în special) timpul petrecut în fața ecranelor. Pur și simplu e super credul – zice chestii de genul „De cât timp stai pe iPad, Lottie?“, iar eu zic „Aa, abia de vreo cinci minute, tata“, iar el zice „Aha, în regulă, mai stai“.

De cele mai multe ori trecuseră deja vreo două ore! Fraier.

Reversul medaliei era gătitul. Nu că n-ar fi încercat. Mai bine nu încerca și ne servea pur și simplu nuggets și pizza, ar fi fost în regulă. Problema era că se străduia așa de mult să-i arate mamei ce

„soț și tată uimitor” e, încât tot încerca să gătească chestii **MULT PESTE** capacitățile lui și-i ieșeau spectaculos de prost.

Weekendul trecut a încercat să facă un prânz de duminică fără să cumpere vreunul din ingredientele vitale. Cum ar fi pui sau vită. Așa că am mâncat „pește prăjit”, care era în esență un somon incinerat înecat în sos. Nici măcar nu era file – era un pește din ăla întreg, cu față și toate alea!

Eu și cu Toby am fost traumatizați, îți spun!

De fapt, încă am coșmaruri... adesea foarte bizare, în care somonul are niște brațe mici și ciudate și cântă la o chitară minusculă. E super ciudat.

Hmmm... poate am fost puțin cam urâcioasă, dar pur și simplu nu vreau să cânt cântece cu un animal acvatic mort când trebuie să-mi fac somnul de frumusețe, OK? Faptul că Domnul Peștișor putea să cânte o variantă a naibii de bună a „Watermelon Sugar” al lui Harry Styles e altă mâncare de pește!

Iuhuuu, s-a întors! În casa asta trăiesc acum cinci oameni, ceea ce pare o nebunie. Sau șapte, dacă consideri că hamsterii sunt persoane, așa cum fac eu.

Vreau să zic că-s mai competenți decât Toby la majoritatea lucrurilor, așa că trebuie să conteze la ceva, nu?

În fine, am ținut-o pe Bella în brațe toată după-amiaza. Miroase uimitor, cam ca un milkshake de căpșuni, mmmmm.

Mama arată puțin diferit totuși, gen, foarte obosită.

Am zis:

— Uau, mamă, arăți obosită!

A zis:

— Mersi, Lottie.

— Mdea... Ai niște pungi imense sub ochi.

— Mmm... Mersi, Lottie.

— Și cearcăne... Și pielea ți-e cam gri.

— Mersi frumos, Lottie.

— Ba chiar arăți mult mai în vârstă...

— **DA, OK, AM PRINS IDEEA. MULȚUMESC, LOTTIE!**

Am zis:

— Doamne, mama. Nu-i nevoie să țipi. Doar făceam și eu o observație!

Presupun că să ai un bebeluș te îmbătrânește sau ceva...

Totuși, nu știu de ce... Până acum totul mi se pare ușor, fiindcă nu face decât să doarmă.

CUGETAREA ZILEI:

Amintește-ți să-i cumperi mamei de ziua ei niște cremă de față rejuvenantă, antiîmbătrânire. O să-i placă.

DUMINICĂ, 23 IANUARIE

4:24

Tocmai m-a trezit un zgomot de-a dreptul deranjant. Suna cam ca o veveriță ce-și ia bătaie de la o vulpe. S-ar putea să fie o analogie puțin ciudată totuși, pentru că, dacă stau să mă gândesc, nu cred c-am auzit vreodată vreo veveriță scoțând vreun sunet. Trebuie să mă interesez mai târziu.

M-am dus să investighez și, când colo, era Bella! Eram stupefiată (ador cuvântul ăsta). Cum de e-n stare un bebe mic-mic să facă atâta zgomot?!

— Ce e, mama? Ce-a pățit?! am întrebat.

— Îi e foame, iubire. Are nevoie doar de niște lapte.

— Și nu poate aștepta până la micul-dejun, ca o persoană normală?

Mama a râs.

— Din păcate, nu, Lottie. Bebelușii au burtici foarte mici, așa că la început au nevoie să mănânce des.

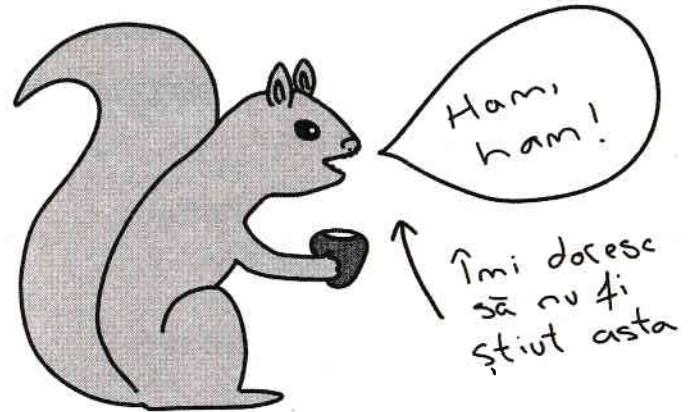
Mie mi se pare cam necivilizată treaba.

4:47

N-am putut să dorm, că mă tot gândeam la chestia cu veverița. M-am furișat la parter ca să caut pe telefon – da, mama e una din persoanele alea enervante care interzic telefoanele în dormitor (exceptându-l pe-al ei, bineînțeles, cu care poate să stea în față 24/7 – nedrept).

Dacă ești interesat, am aflat că veverițele chiar au un spectru larg de sunete, care includ chițăituri, mormăituri și lătrături. Fascinant!

Tot mi-e greu s-adorm, fiindcă nu-mi place să mă gândesc la veverițe care latră – mi se pare cam vulgar.

10:02

Trezită brutal de tata, care mă zgâlțâia.

— Lottie, trezește-te! E OK. Sunt aici.

— Ce se-ntâmplă?!

Eram foarte confuză.

— Credeam că ai un coșmar!